

Dele bør der spares paa. Derfor foreslaa vi, at der ikke skal finde Burderingsforretning Sted, undtagen alle ere enige om at forlange Burderingsforretning, eller, hvis der er Strid, om Burderingsforretning skal finde Sted eller ikke, det ved en Kendelse afgøres, at Burderingsforretning skal optages. Det maa jeg jo naturligvis indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor det kan være hensigtsmæssigt at optage en Burderingsforretning; det gælder vel ikke Ejendomme i Almindelighed, navnlig ikke Landejendomme, men det kan gælde Ejendomme af en vis Bestaffenhed, Fabriksejendomme o. desl.; der kan det maaske være nyttigt at optage en Burderingsforretning, og saa bør der ikke lægges nogen Hindring i Bejen derfor; dersom nogen anser det for rigtigt, at den optages, kan den finde Sted. Det er et af de Punkter, hvor man mener at spare Tid, men ogsaa at man sparer Penge. — Man har dernæst ladet sig det være magtpaaliggende at have et Par Regler, som skulde sikre, at alle vedkommende saa vidt muligt saa Lejlighed til at komme til Stede ved det Møde, hvor Auktionsvilkårene fastsættes, og særlig er der stillet et Forslag, som man maa tillægge meget stor Vigtighed, det, der nemlig findes under Nr. 21 til § 28, som gaar ud paa, at ikke de bedre prioriterede Panthavere blive forurettede ved Auktionsvilkårenes Fastsættelse af de sekundære Prioriteter. Det er en vigtig Ting, saaledes som det ogsaa er udtalt baade i Kreditorforeningernes Andragende og ogsaa i Betænkningen, at de bedste Prioriteter, 1ste og anden Prioritet, kunne stole paa, at deres Rettigheder ikke krænktes i det Tilfælde, at de sekundære Panthavere eller maaske Udlægshaverne, der slet ikke have noget Pant, saa bragt en Auktion i Stand over Ejendommen. Man har ment, at der kunde værnes om deres Rettigheder derved, at det paalægges Auktionsforvalteren at paase, at man ikke i Auktionsvilkårene sætter noget ind, der strider mod de Rettigheder, som de have ligesom som bedre Prioriteter, i det jo Forudsætningen er den, at der tilvejebringes fra Auktionsrettvirentens Side Pantest, som indeholder Oplysninger om, hvilke Prioriteter der hvile paa Ejendommen. Disse Dokumenter skulle være til Stede ved Auktionskonditionernes Fastsættelse, og der er altsaa en Udgang til at blive bekendt med de bedre Prioritetshaveres Rettigheder, og naar saa er, mener man, at disse Rettigheder bør ikke kunne tilfidesættes, og ikke heller bør deres Rettigheder prækluderes, fordi de udelvise fra et Møde, hvortil der er givet forholdsvis kort Varjel, og

hvortil Indvarslingen ikke kan siges at ske paa nogen overordentlig betryggende Maade. — Der er fremdeles et Endringsforslag til § 28, som man tillægges en særlig Interesse. Det gaar ud paa, at Auktionsforvalteren ligeledes skal sørge for, „at Størrelsen af de Omkostninger, Restancer og mulig andre Udgifter, som det paalægges Køberen at udrede udenfor Købesummen, oplyses og udtrykkelig opgives, i alt Fald ved Angivelse af deres højeste Beløb.“ Jeg tror, at alle ærede Medlemmer, der have praktisk Indsigt i disse Forhold, ville være enige med Udvalgets Flertal deri, at noget af det, der mest bidrager til at afskrække Folk fra at byde paa Tvangsauktioner, er Frygten for, at de bagefter skulle blive overfaldne med uforholdsmæssig store Regninger paa Omkostninger. Folk resonnere i Reglen saaledes: Vi vide, hvad vi byde, men vi kunne ikke være sikre paa, at der ikke bagefter kommer store Regninger paa Omkostninger. Man har fortalt Eksempler paa Tilfælde, hvor Folk troede at have gjort rundelig Regning ved at ansætte det til en 5 à 600 Kr., men hvor det saa blev 2,500 à 2,600 Kr., og jeg tror ingenlunde, at det er noget enestaaende. Altsaa, dersom man virkelig skal kunne vente, at der kommer Lyst til at byde paa Auktioner, er det i sin Orden, at man sørger for, at det kommer til at staa klart for Køberne og de lysthavende, hvad det er, de indlade sig paa, at de ikke blot vide, hvad de byde i Købesum, men at de ogsaa vide, hvad der kommer bagefter i Omkostningsbeløb. Nu fandtes der jo ganske vist i Udkastet en Bestemmelse, som gik i den Retning, idet det nemlig var foreskrevet i § 33, sidste Stykke, at „Rettvirenten har ved Auktionen saa vidt muligt at fremlægge nøjagtig Oplysning om de Beløb, Køberen skal betale udenfor Købesummen“ o. s. v., men Udvalget har troet, at det ikke var nok at foreskrive, at Rettvirenten skulde gøre dette saa vidt muligt paa Auktionsdage, men at han maa sørge for, at det sker, inden Auktionen finder Sted, og betimelig, saaledes at Folk kunne saa det at vide, og man kan ikke have Sikkerhed for, at det sker, med mindre man paalægger Auktionsforvalteren at sørge for dette Punkt om Auktionsomkostningerne, ligesom han jo efter Lovudkastet skal sørge for Auktionskonditionernes behørigte Affattelse ogsaa paa andre Punkter, navnlig hvad Købesummens Berigtigelse angaar. — Lovvedopmærksomheden har man henvendt paa det Forhold, der finder Sted, naar Ejeren af den paagældende Ejendom gaar fallit eller er gaaet fallit. Nu er Reglen